

Det, man var imod, var kun, at Politiet kunde tilsige Folk, det skulde være en frivillig Sag, om paagældende vilde møde eller ikke, de maatte ikke tilsiges. Og den Grund, der anføres, er det, at det kunde medføre Misbrug og skræmme Folk fra frivilligt at møde for Politiet til Afgivelse af Forklaring, naar de bleve tilsagte under Bødetvang. Flertallet kan ikke rigtig tænke sig, hvad Misbrug det egentlig kunde føre til. Det er jo endogsaa lettere for den paagældende at komme til at afgive Forklaring for Politiet end under den mere besværlige Form for Retten, og at det skulde skræmme Folk eller gøre dem mere uvillige til at møde, at de saaledes tilsagdes, kan jeg ikke rigtig forstaa. Tilsigelsen er maaske ikke saa høflig en Henvendelse som en Opfordring, men hvem skulde det være, som vilde tage Anstød deraf og nægte det offentlige, Politiet, en Hjælp til Udførelsen af dets Hverv, som de under andre Omstændigheder ville være tilbøjelige til at yde? Det, hvorpaa Vægten ligger, er, at der er et stort Antal Mennesker, som ere ligegyldige. Der er naturligvis ogsaa enkelte, der sige: jeg vil kun afgive Forklaring for en Ret; dem giver Bestemmelsen, saaledes som Flertallet har affattet den, fuldstændig Medhold. Komme de og sige: vi ville ikke forklare, saa er der ikke andet for end at gaa til Retten, saa er der ingen Tvang. Saa er der den Klasse Mennesker, som jeg haaber er i Flertal, og som siger: Ja naturligvis ville vi give den Forklaring, og det ganske frivilligt, uden Hensyn til, hvorledes Opfordringen lyder, selv om den kommer i Form af en Tilsigelse. Men der er ogsaa en hel Del ligegyldige, som ikke ville ofre en Smule af deres Magelighed for at lette Politiet dets Hverv og det almenes Interesses Optydelse. Det er disse, hvem det kan have Betydning for, at man siger: Det er ikke en frivillig Sag, det er virkelig en Pligt, ikke blot en moralsk Pligt, som henstilles til de paagældende, men det er en virkelig Retspligt at møde, det skyldes i det offentlige og den Myndighed, i hvis Haand det offentliges Interesse er lagt. Og andet betyder dette ikke, end at en naturlig Pligt gøres til en meget lidt trykkende Retsbyrde. Det forekommer mig derfor, at naar man ikke vil gaa ind paa denne Bestemmelse, er det en alt for vidt dreven Nænsomhed — baade mod fornuftige Mennesker og andre —, som der ingen Grund er til at vise.

De næste Ændringsforslag, jeg kommer til at berøre her, er Ændringsforsla-

gene under Nr. 270 og 271. De angaa den sigtedes Afhørelse. Hvad det første angaar, det under Nr. 270, tilsigter det i Virkeligheden ikke nogen som helst Forandring i Lovforslaget, men kun at give et Supplement for at afværge Misforstaaelse. Det hedder nemlig angaaende den sigtedes Afhørelse, at der skal gives ham Lejlighed til at forklare sig om Sagen, og dermed sættes der Punktum i Lovforslaget. Naar nu den Forklaring er afgiven af den sigtede, kan det imidlertid vise sig, at Forklaringen er ufuldstændig, at den mangler Oplysning om Ting, som han har forbigaaet, eller den kan vise sig at være utydelig, saa at der kan være Grund til at sige: Ja, hvad er Meningen med det og med det? Der maa altsaa kunne stilles Spørgsmaal. Det er nu ogsaa ganske klart af andre Bestemmelser, som man kan plukke sammen andre Steder fra i Lovforslaget, at saadanne yderligere Spørgsmaal maa kunne stilles til den sigtede; og for saa vidt det erkendes, at det er Meningen, kan det jo siges, at Bestemmelsen, som Flertallet her foreslaar, er overflødig, men det har dog forekommet os, at paa dette Sted, hvor man ganske i Almindelighed omtaler Afhørelsen af den sigtede, bør denne Bestemmelse findes, til hvilken saa de specielle Forudsætninger, som indeholdes andre Steder, med Hensyn til andre Stadier i Proceduren, maa henholde sig. Det er derfor, vi have indført dette her. Nogen Fare ved at sige det kan der ikke være; det lader sig ikke tænke, at man paa denne Basis skulde komme til at glide, som det et Par Steder er udtrykt af Mindretallet, over i det inkvisitoriske Forhør. Det inkvisitoriske Forhør adskiller sig tilstrækkelig skarpt fra det Forhør, som finder Sted under Anklageprocessen, til, at man ikke kan glide over i det inkvisitoriske. Og dersom man glider over i det inkvisitoriske som Følge af denne Bestemmelse eller ved Misbrug af den, ville Kautelerne ligge i de Følger, det vil have, naar det bliver draget frem under Domsforhandlingen. Denne Bestemmelse kan i alt Fald ikke være farlig i den Henseende. Den Fare er til Stede, hvis den overhovedet findes, enten vor Tilføjelse vedtages eller ikke, men den særlige Grund til at tilføje den er denne, at den har en rent historisk Forklaring. Da man fra Begyndelsen indførte Forhøret andre Steder, da man skulde indordne Forhøret, Afhørelsen af den sigtede under det ny System, var der jo ganske vist stor Fare for, at man vilde bevare — og man bevarede ogsaa virkelig